

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 591 din 28 august 2007

HOTĂRÂREA
din 27 iunie 2006
în Cauza Petre împotriva României
(Cererea nr. 71.649/01)

Strasbourg

În Cauza Petre împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a II-a), reunită într-o cameră formată din: domnii J.-P. Costa, președinte, A. B. Baka, I. Cabral Barreto, C. Bîrsan, doamnele A. Mularoni, E. Fura-Sandström, D. Jociene, judecători, și domnul M. S. Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în Camera de consiliu la 30 mai 2006,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 71.649/01) îndreptată împotriva României și prin care 2 cetățeni ai acestui stat, domnul Corneliu Petre (denumit în continuare *primul reclamant*) și fiul sau, domnul Mircea Bogdan Petre (denumit în continuare *al doilea reclamant*), au sesizat Curtea la 11 decembrie 2000 în baza art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare *Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul sau, doamna B. Ramașcanu, din Ministerul Afacerilor Externe.

3. La 16 februarie 2004, Curtea a hotărât să comunice cererea Guvernului. În baza art. 29 alin. 3 din Convenție, în 18 octombrie 2005, Curtea a hotărât să se pronunțe în același timp atât asupra admisibilității, cât și asupra fondului.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamanții s-au născut în 1951, respectiv 1975, și locuiesc în București. Ei exercită profesia de avocat.

A. Acțiunea penală împotriva reclamanților

5. În 24 decembrie 1996, printr-o ordonanță a Parchetului de pe lângă Curtea de Apel București, împotriva primului reclamant s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale pentru înșelăciune și uz de fals. Parchetul a reținut că în cursul lunii decembrie reclamantul, în complicitate cu B. V., funcționar în cadrul administrației locale din București, a folosit un bilet la ordin fals pentru a transfera o importantă sumă de bani dintr-un cont al administrației locale într-un cont al său personal. În aceeași zi, primul reclamant a fost arestat preventiv.

6. Printr-o ordonanță a parchetului din 7 ianuarie 1997, împotriva celui de-al doilea reclamant s-a pus în mișcare acțiunea penală pentru fals material și complicitate la înșelăciune. În aceeași zi, el a fost arestat preventiv.

7. Printr-un rechizitoriu din 19 februarie 1997, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București a sesizat Tribunalul București asupra comiterii de către reclamanți și B. V. a faptelor menționate în ordonanțele de începere a urmăririi penale, cu motivarea că al doilea reclamant, în complicitate cu B. V., falsificase biletul la ordin care a servit drept baza pentru transferul de bani în contul primului reclamant.

8. Printr-o hotărâre din 27 februarie 1997, Judecătoria Sectorului 4 București a respins cererea parchetului de prelungire a arestării preventive a primului reclamant, care a fost pus în libertate în aceeași zi.

9. Printr-o sentință din 15 ianuarie 1998, confirmată de Curtea de Apel București printr-o decizie data la 12 mai 1998 pentru soluționarea recursului introdus de parchet, Tribunalul București a anulat rechizitoriul parchetului, cu motivarea că prezentarea materialului de urmărire penală reclamanților nu respectase condițiile legale. În același timp, Tribunalul București a dispus punerea în libertate a celui de-al doilea reclamant, care a fost eliberat în 13 mai 1998.

10. Printr-un rechizitoriu din 28 august 1998, Parchetul de pe lângă Curtea de Apel București i-a trimis în judecată pentru a doua oară pe reclamanți și pe B. V. în fața Tribunalului București, aducându-le aceleași acuzații ca cele reținute în primul rechizitoriu.

11. Printr-o sentință din 15 decembrie 1998, confirmată de Curtea de Apel București printr-o decizie din 9 septembrie 1999 data în soluționarea recursului introdus de parchet, Tribunalul București a anulat al doilea rechizitoriu al parchetului, cu motivarea că fusese întocmit de același procuror, în ciuda anulării primului rechizitoriu.

12. Printr-un rechizitoriu din 1 septembrie 2000, parchetul a trimis în judecată pe reclamanți și pe B. V. pentru a treia oară în fața Tribunalului București. Parchetul îi acuză de complicitate la înșelăciune și de fals. În același timp, parchetul a respins probele în apărare propuse de reclamanți, și anume audierea mai multor martori și o expertiză grafologică a biletului la ordin litigios, considerând că acestea nu erau utile deoarece o asemenea expertiză fusese deja efectuată, iar ansamblul martorilor care puteau oferi informații pertinente fuseseră audiați.

13. Din cele 38 de înfățișări care au avut loc în fața Tribunalului București între 15 septembrie 2000 și 7 ianuarie 2004, 5 au fost amânate la cererea reclamanților, care, în 8 decembrie 2000, au ridicat o excepție de neconstituționalitate a anumitor dispoziții din Codul penal, în datele de 24 septembrie 2001, 19 februarie și 29 martie 2002, au recuzat mai mulți judecători ai Tribunalului București, iar în datele de 1 și 29 octombrie 2002, au cerut amânarea pentru a studia dosarul.

14. Printr-o sentință din 29 ianuarie 2004, Tribunalul București l-a condamnat pe B. V. pentru înșelăciune, fals material și uz de fals. Primul reclamant a fost condamnat la o pedeapsă de un an și opt luni închisoare pentru complicitate la înșelăciune, în timp ce al doilea reclamant a fost condamnat la două pedepse de 3 ani și de un an închisoare pentru complicitate la înșelăciune și, respectiv, fals material.

Reclamanții și parchetul au atacat aceasta sentință cu apel.

15. Printr-o hotărâre din 22 octombrie 2004, Curtea de Apel București a admis parțial apelurile. Pe de o parte, instanța a constatat că, în ceea ce privește infracțiunile de fals material în înscrisuri oficiale și uz de fals, intervenise prescripția răspunderii penale și, pe de altă parte, ea a menținut condamnarea celor 3 inculpați pentru înșelăciune și complicitate la înșelăciune, majorând pedepsele celor 2 reclamanți la 4 ani de închisoare.

16. În urma recursului introdus de reclamanți, printr-o decizie din 18 mai 2005, Înalta Curte de Casație și Justiție a casat hotărârea Curții de Apel București, căreia i-a retrimis dosarul în vederea rejudecării. Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut că judecătorii Curții de Apel București nu au redactat minuta deciziei, ceea ce antrena nulitatea acesteia din urma.

17. Printr-o decizie din 3 noiembrie 2005, Curtea de Apel București a respins apelul primului reclamant. În schimb, ea a admis parțial apelul celui de-al doilea reclamant, cu motivarea că infracțiunea de fals material era prescrisă. În 9 noiembrie 2005, reclamanții au introdus un recurs la Înalta Curte de Casație și Justiție. Procedura este în curs de soluționare în fața acestei instanțe.

B. Înscrierea acuzațiilor aduse reclamanților în cazierul lor judiciar

18. În conformitate cu art. 9 din Legea nr. 7/1972 privind cazierul judiciar, acuzațiile aduse reclamanților au fost înscrise provizoriu în cazierul lor judiciar.

19. Printr-o acțiune introdusă la Curtea de Apel București împotriva Ministerului de Interne și a șefului Serviciului de cazier judiciar, reclamanții au solicitat ștergerea acestor mențiuni, susținând că ele i-ar împiedica să-și găsească un loc de muncă.

20. Printr-o sentință din 12 iunie 2001, Curtea de Apel București a respins acțiunea, cu motivarea că înscrierea provizorie a acestor mențiuni era prevăzută de lege și că după 5 ani, în absența unei hotărâri judiciare definitive, ele vor fi șterse.

21. În urma recursului reclamanților, printr-o decizie din 26 februarie 2002, Curtea Supremă de Justiție a confirmat soluția dată fondului de Curtea de Apel București.

22. Reclamanții au prezentat extrase de cazier judiciar eliberate în 2004, care menționează existența unei acțiuni penale în derulare împotriva lor.

II. Dreptul intern pertinent

A. Legea nr. 7/1972 privind cazierul judiciar

Articolul 9

„În evidența organelor miliției arătate în art. 5 și 6 se notează în mod provizoriu, până la soluționarea definitivă a cauzei, când se șterg din evidență, date privind persoanele față de care s-a dispus punerea în mișcare a acțiunii penale sau arestarea preventivă.

Notările provizorii pentru care nu s-au primit comunicări de soluționare definitivă timp de 5 ani de la înregistrare se șterg din evidență la împlinirea acestui termen.”

23. Această lege a fost abrogată prin Legea nr. 290 din 24 iunie 2004 privind cazierul judiciar. În virtutea dispozițiilor acestei legi, acțiunile penale în curs sunt înregistrate în fișierele poliției, dar ele nu trebuie menționate în extrasele de cazier judiciar eliberate la cererea celor interesați.

B. Ordonanța Guvernului nr. 65/1997 privind regimul pașapoartelor

Articolul 14

„Cetățeanului român i se poate refuza, temporar, eliberarea pașaportului, iar dacă i-a fost eliberat îi poate fi retras ori i se poate suspenda dreptul de folosire a acestuia, atunci când:

a) există date temeinice că a săvârșit o infracțiune pentru care pedeapsa prevăzută de lege este mai mare de 2 ani închisoare și că intenționează să folosească pașaportul pentru a se sustrage urmăririi penale (...);

b) este învinuit sau inculpat într-o cauză penală și magistratul dispune instituirea măsurii interdicției părăsirii localității (...);

(...)

d) este urmărit pentru creanțe exigibile (...), datorate unor persoane fizice, persoane juridice sau statului, iar executarea acestora nu este garantată; în acest caz, măsura se ia la

cererea celor interesați, dacă plata creanțelor a fost dispusă prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă și irevocabilă;

Articolul 15

„(1)Refuzul eliberării, retragerea ori suspendarea dreptului de folosire a pașaportului se comunică, în scris, celui în cauză, cu menționarea motivelor, în termen de 15 zile de la data luării măsurii.

(2)Împotriva oricăreia dintre măsurile prevăzute la alin. (1), persoana nemulțumită poate face contestație la organul ierarhic superior celui care a dispus măsura, în termen de 30 de zile de la data comunicării.

(3)Contestația se soluționează în termen de 30 de zile de la data înregistrării ei, iar dacă cel în cauza este nemulțumit de modul de soluționare, se poate adresa instanței de contencios administrativ competențe. ”

24. Această ordonanță a fost abrogată prin Legea nr. 248 din 20 iulie 2005 privind regimul liberei circulații a cetățenilor români în străinătate. De la data intrării în vigoare, singurele restricții posibile sunt cele prevăzute de Codul de procedură penală, și anume interdicția de a părăsi țara, măsură dispusă de parchet sau de instanță. Cel în cauză are totuși posibilitatea de a contesta în instanță măsura luată de parchet.

ÎN DREPT

I. Despre pretinsa încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție

25. Reclamanții susțin că durata procedurii a încălcat principiul „termenului rezonabil”, așa cum este el prevăzut în art. 6 alin. 1 din Convenție, redactat astfel:

„Orice persoană are dreptul la judecarea într-un termen rezonabil a cauzei sale (...), de către o instanță care va hotărî (...) asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa.”

26. Guvernul se opune acestei teze.

27. Perioada care trebuie luată în considerare a început în 24 decembrie 1996 în ceea ce-l privește pe primul reclamant și în 7 ianuarie 1997 în ceea ce-l privește pe cel de-al doilea reclamant și nu s-a încheiat încă. Prin urmare, aceasta a durat deja 9 ani și 5 luni, pentru trei grade de jurisdicție.

A. Cu privire la admisibilitate

28. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este în mod evident nefondat în sensul art. 35 alin. 3 din Convenție. Ea relevă în plus că nu găsește vreun alt motiv de inadmisibilitate.

B. Pe fond

29. Curtea amintește că termenul rezonabil pentru durata unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și având în vedere criteriile consacrate de jurisprudența Curții, cu referire în particular la complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente (a se vedea, printre multe altele, *Pèlissier și Sassi împotriva Franței* [MC], nr. 25.444/94, § 67, CEDO 1999-II).

30. Curtea a examinat numeroase cauze care au ridicat probleme asemănătoare celei din cazul în speță și a constatat violarea art. 6 alin. 1 din Convenție.

31. După ce a examinat toate elementele care i-au fost prezentate, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument convingător care ar putea duce la o concluzie diferită în prezenta cauză. Ținând cont de jurisprudența sa în materie, Curtea estimează că, în aceasta speță, durata procedurii judiciare este excesivă și nu corespunde exigențelor unui „termen rezonabil”.

32. În consecință, Curtea constată o încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție.

II. În privința celorlalte pretinse încălcări

33. Invocând art. 5 din Convenție, reclamantii susțin că arestarea lor a fost ilegală. Ei estimează că au fost arestați preventiv cu încălcarea dispozițiilor Codului de procedură penală, că nu au fost prezentați imediat în fața unui magistrat și că nu au avut dreptul la un recurs efectiv pentru a contesta legalitatea arestării. În sfârșit, ei se plâng că nu au avut dreptul la o reparație pentru deținerea lor, pe care o consideră ilegală.

34. Curtea observă că arestarea preventivă a reclamanților a luat sfârșit în data de 11 februarie 1997, respectiv 19 mai 1998. Or, cererea lor a fost introdusă în data de 11 decembrie 2000, adică la mai mult de 6 luni de la data la care arestarea pretins ilegală a luat sfârșit (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Mujea împotriva României* (dec.), nr. 44.696/98, 10 septembrie 2002).

35. În ceea ce privește imposibilitatea de a obține o reparație pentru arestarea pretins ilegală, Curtea amintește că, pentru a obține o reparație cu acest titlu, este necesară stabilirea în prealabil de către o autoritate națională sau de către organele Convenției a unei violări a art. 5 din Convenție (*N.C. împotriva Italiei* [MC], nr. 24.952/94, § 49, 18 decembrie 2002), condiție care nu este îndeplinită în aceasta speță.

36. În consecință, aceste capete de cerere sunt inadmisibile pentru nerespectarea termenului de 6 luni, respectiv pentru lipsă vădită de fundament. Prin urmare, ele trebuie respinse în aplicarea art. 35 alin. 1, 3 și 4 din Convenție.

37. Invocând art. 6 alin. 2 din Convenție, reclamantii consideră că prezumția de nevinovăție a fost încălcată în cazul lor, având în vedere înscrierea acuzațiilor aduse lor în cazierul judiciar.

38. Curtea arată că înscrierea unei acuzații în cazierul judiciar nu are legătură cu fondul acuzației în chestiune, ci indică doar că o procedură judiciară este în curs împotriva persoanei în cauză (*Corsi împotriva Italiei* (dec.), nr. 42.210/98, 15 martie 2001).

39. În măsura în care aceste înscrieri sunt susceptibile de a ridica o problemă în baza art. 8 din Convenție, Curtea amintește că unele neplăceri în derularea normală a vieții private sunt inerente în timpul urmăririi penale în desfășurare. Totuși, acest aspect trebuie luat în considerare în examinarea încălcării art. 6 alin. 1 din Convenție și, dacă este cazul, în estimarea prejudiciilor morale suferite de către persoanele în cauză (*Volf împotriva Republicii Cehe*, nr. 70.847/01, § 40, 6 septembrie 2005).

40. În orice caz, Curtea observă că reclamantii nu au făcut dovada vreunei incidențe oarecare asupra vieții lor private sau profesionale că urmare a înscrierii în cazier a procedurilor penale în curs. Mai mult, ea observă că aceste înscrieri provizorii nu implică *ex lege* interdicții personale sau profesionale de natură să influențeze posibilitatea reclamantilor de a dezvolta relații cu lumea exterioară (a se vedea, a contrario, *Sidabras și Dziautas împotriva Lituaniei*, nr. 55.480/00 și 59.330/00, § 48, CEDO 2004).

41. În sfârșit, Curtea estimează că înscrierile litigioase nu pot fi asimilate situației incriminate în Cauza *Rotaru împotriva României* ([MC], nr. 28.341/95, § 44, CEDO 2000-V), în care autoritățile române strânseseră și păstraseră timp de mai mult de 50 de ani informații despre viața reclamantului, în particular despre studiile sale, despre activitățile sale politice și despre cazierul sau judiciar.

42. Prin urmare, acest capăt de cerere este în mod vădit nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

43. Invocând art. 6 alin. 3 din Convenție, reclamantii susțin și încălcarea dreptului la un proces imparțial, arătând că parchetul a refuzat să ordone mijloacele de apărare pe care ei le solicitaseră.

44. Curtea amintește că problema de a ști dacă un proces respectă exigențele impuse de art. 6 din Convenție nu poate fi rezolvată având în vedere doar un element izolat, ci trebuie să se analizeze ansamblul procedurii, adică numai în momentul în care aceasta este încheiată (a se vedea *H. împotriva Franței*, hotărâre din 24 octombrie 1989, seria A, nr. 162-A, p. 23, § 61, și *Vass împotriva Ungariei*, nr. 57.966/00, § 47, 25 noiembrie 2003).

45. În speță, procedura fiind pendinte la Înalta Curte de Casație și Justiție, Curtea estimează că acest capăt de cerere este prematur introdus și trebuie respins în conformitate cu art. 35 alin. 1 și 4 din Convenție.

46. Reclamantii pretind că nu pot pleca în străinătate din cauza acțiunilor penale în curs, ceea ce le încalcă dreptul la libertatea de circulație garantat de art. 2 din Protocolul nr. 4.

47. Curtea amintește că o limitare a libertății de a circula, dispusă pentru a asigura o bună desfășurare a procedurii penale în curs, nu pune prin ea însăși probleme în privința art. 2 din Protocolul nr. 4, atâta vreme cât această măsură rămâne proporțională cu scopul legitim

urmărit, mai ales în ceea ce privește durata sa (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Fedorov și Fedorova împotriva Rusiei*, nr. 31.008/02, § 41, 13 octombrie 2005, și *Antonov și al. împotriva Ucrainei*, nr. 14.183/02, § 61, 22 noiembrie 2005).

48. În speță, Curtea observă că, la data faptelor, în unele cazuri determinate, legislația internă conferea ministrului de interne posibilitatea de a interzice unei persoane să părăsească țara pe perioada desfășurării procesului penal. Totuși, persoana în cauză avea posibilitatea de a contesta această măsură în fața jurisdicțiilor administrative.

49. Cu toate acestea, Curtea reține că, pe de o parte, o asemenea măsură nu a fost dispusă față de reclamanți și, pe de altă parte, nu rezultă din dosar că aceștia din urmă ar fi fost împiedicați să iasă din țară.

50. Prin urmare, acest capăt de cerere este în mod manifest nefondat și trebuie respins în conformitate cu art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

III. Cu privire la aplicarea art. 41 din Convenție

51. Art. 41 din Convenție prevede:

„În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

52. Reclamanții pretind, cu titlu de daune materiale, 240.000 dolari americani (USD) pentru pierderile economice ale mai multor societăți pe care le conduceau și 48.000 USD pentru salariile de care susțin că au fost lipsiți de la începerea urmăririi penale.

53. Ei solicită, de asemenea, un milion de euro fiecare, cu titlu de daune morale.

54. Guvernul contestă aceste pretenții pe care le consideră excesive și fără legătură de cauzalitate cu încălcările reclamate.

55. Curtea nu observă o legătură de cauzalitate între violarea constatată și daunele materiale pretinse. Ca atare, ea estimează că nicio sumă nu ar putea fi acordată reclamanților cu titlu de prejudiciu material în legătură directă cu violarea constatată a art. 6 alin. 1 din Convenție.

56. În schimb, Curtea estimează că reclamanții au suferit un prejudiciu moral cert datorită duratei excesive a procedurii judiciare. Statuând în echitate, ea acordă fiecăruia dintre reclamanți 3.000 euro (EUR) cu acest titlu.

B. Costuri și cheltuieli

57. Reclamanții solicită restituirea sumei de 70.000 USD cu titlu de cheltuieli medicale suportate în timpul arestării lor preventive și al urmăririi penale.

58. Ei solicită, de asemenea, suma de 40.000 USD reprezentând onorarii pentru munca întreprinsă de către avocații lor în procedura internă și 10.000 USD pentru prezentarea plângerii în fața Curții. Ca justificare, ei prezintă copia unui contract de asistență juridică încheiat în 1997 pentru procedura internă și care se ridică la 450.000 lei românești (ROL) (aproximativ 60 USD), precum și o adeverință eliberată de către un alt avocat, menționând că reclamanții i-au plătit 9.700 USD pentru munca sa efectuată în cadrul procedurii interne. În sfârșit, ei au depus copia unui contract având ca obiect traducerea mai multor documente în vederea prezentării plângerii în fața Curții. Totuși, acest contract nu precizează totalul sumelor plătite ca onorariu.

59. Guvernul contestă aceste pretenții. El subliniază că reclamanții nu au depus la dosar decât o chitanță pentru suma de 450.000 ROL și menționează că adeverința eliberată de către un alt avocat pentru suma de 9.700 USD nu dovedește plata efectivă a acestei sume.

60. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține restituirea costurilor și a cheltuielilor decât în măsura în care s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al quantumului acestora.

61. În speță, Curtea observă că reclamanții nu au justificat în niciun mod costurile medicale suportate în timpul procedurii interne. În consecință, ea hotărăște să nu acorde nicio sumă cu acest titlu.

62. În ceea ce privește cheltuielile corespunzând muncii avocaților în cursul procedurii interne, precum și costurile și cheltuielile rezultând din prezentarea plângerii în fața Curții, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile susmenționate, Curtea consideră rezonabil să acorde fiecărui reclamant suma de 1.000 EUR, în care include toate costurile.

C. Dobânda

63. Curtea consideră potrivit că rata dobânzii la sumele acordate să se întemeieze pe rata dobânzii la împrumutul marginal practică de Banca Centrală Europeană, majorată cu trei puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE, CURTEA, ÎN UNANIMITATE,

1. declară plângerea admisibilă în ceea ce privește capătul de cerere referitor la durata excesivă a procedurii și inadmisibilă pentru rest;

2. hotărăște că a avut loc o încălcare a art. 6 alin. 1 din Convenție;

3. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească, în termen de 3 luni începând din ziua în care hotărârea va rămâne definitivă conform dispozițiilor art. 44 alin. 2 din Convenție, fiecărui reclamant, 3.000 EUR (trei mii de euro), cu titlu de daune morale, și 1.000 EUR (o mie de

euro), cu titlu de costuri și cheltuieli, plus orice sumă care ar trebui datorată cu titlu de impozit; aceste sume vor fi convertite în lei românești la rata de schimb aplicabilă la data plății;

b)ca, începând de la expirarea termenului de mai sus și până la plata efectivă, aceste sume vor fi majorate cu o dobândă simplă egală cu rata dobânzii la împrumutul marginal practică de Banca Centrală Europeană în această perioadă, majorată cu trei puncte procentuale;

4. respinge restul cererii de satisfacție echitabilă.

Redactată în franceză și comunicată în scris în 27 iunie 2006, în conformitate cu art. 77 alin. 2 și 3 din Regulamentul Curții.

Președinte,
J.-P. Costa

Grefier adjunct,
S. Naismith